

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

**DANIEL
SILVA**

**FATA
CEA NOUĂ**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA

București
2020

1

GENEVA

Beatrice Kenton a fost prima care a pus sub semnul întrebării identitatea nou-venitei. A făcut asta în cancelarie, la trei și un sfert după-amiaza, într-o vineri de la sfârșitul lui noiembrie. Atmosfera era sărbătorească și un pic rebelă, cum se întâmpla în cele mai multe după-amiezi de vineri. Este un truism că nici o profesie nu așteaptă cu mai multă nerăbdare decât profesorii sfârșitul săptămânii de lucru – chiar și profesorii de la instituțiile de elită, cum era International School din Geneva. Pălăvrăgeau despre planurile de weekend. Beatrice s-a abținut, pentru că nu avea nici unul, fapt pe care nu dorea să-l împărtășească cu colegii. Avea cincizeci și doi de ani, era nemăritată și nu avea rude despre care să vorbească, în afară de o mătușă bătrână și bogată care îi oferea refugiu în fiecare vară pe moșia sa din Norfolk. Programul obișnuit al săptămânii însemna un drum la Migros și o plimbare pe malul lacului, de dragul siluetei, care, la fel ca universul, se extindea tot timpul. Prima oră din ziua de luni era o oază într-un deșert¹ de singurătate.

---

¹ În original, *Empty Quarter*: Rub' al Khali, deșertul care acoperă cea mai mare parte din treimea sudică a Peninsulei Arabia

Respect pe Geneva International, fondată de o organizație a multilateralismului demult răposată, se ocupa de copiii comunității diplomatice din oraș. Școala medie, la care Beatrice preda citirea și compunerea, educa elevi din peste o sută de țări. Corpul didactic era o echipă la fel de eteroclită. Directorul se străduia din răspuțeri să încurajeze crearea de legături între angajați – cocktailuri, cine amicale, ieșiri în natură –, însă în cancelarie tindeau să se reafirme vechile legături tribale. Germanii stăteau cu germanii, francezii cu francezii, spaniolii cu spaniolii. În acea după-amiază, domnișoara Kenton era singura britanică prezentă, în afară de Cecelia Halifax, de la catedra de istorie. Cecelia avea păr negru zburlit și vederi politice previzibile, pe care ținea morțiș să le împartă cu domnișoara Kenton cu fiecare ocazie. De asemenea, Cecelia îi destăinuia domnișoarei Kenton amănunte despre relația sexuală fierbinte pe care o avea cu Kurt Schröder, geniul matematicii din Hamburg, care purta sandale cu talpă de plută și renunțase la o carieră inginerască profitabilă pentru a preda înmulțirea și împărțirea unor copii de unsprezece ani.

Cancelaria era la parterul castelului din secolul al XVIII-lea care adăpostea clădirea administrativă. Ferestrele cu ochiuri plumbuite dădeau spre curtea din față, unde în acel moment tinerii elevi privilegiați din Geneva International urcau pe bancheta din spate a automobilelor luxoase de fabricație germană cu plăcuțe de înmatriculare diplomatice. Vorbăreața Cecelia Halifax se proțăpise lângă Beatrice. Sporovăia despre un scandal din Londra, ceva care implica MI6 și un spion rus. Lui Beatrice îi intra pe o ureche și îi ieșea pe cealaltă. O urmărea cu privirea pe fata cea nouă.

Ca de obicei, ea era la coada exodului zilnic, o copilă subțirică de doisprezece ani, deja frumoasă, cu ochi căprui de căprioară și părul de culoarea aripii de corb. Spre marea nemulțumire a lui Beatrice, școala nu avea uniforme, doar un cod vestimentar, de care câțiva dintre elevii cu vederi mai largi nu țineau cont, fără să primească vreo sancțiune oficială. Însă nu și fata cea nouă. Era acoperită din creștet până în tălpi cu țesături de lână cadrilate scumpe, genul de lucruri pe care le vedeai în magazinul Burberry din Harrods. Purta un ghiozdan din piele, nu rucsac de nailon. Balerinii ei de lac erau sclipitori. Era corect îmbrăcată, fata cea nouă, pudică. Dar mai avea ceva, și-a zis Beatrice. Era croită din alt material. Era regească. Da, acesta era cuvântul. *Regească...*

Venise după două săptămâni de la începerea trimestrului de toamnă – nu era situația ideală, dar nu era fără precedent la o instituție ca Geneva International, unde părinții veneau și plecau ca apele Ronului. David Millar, directorul, o înghesuisese în a treia oră a lui Beatrice, care avea deja cu doi elevi mai mult decât ar fi trebuit. Copia dosarului de înscriere pe care i-a dat-o era tare subțire, chiar și după standardele școlii. Scrisa acolo că numele fetei este Jihan Tantawi, că este de naționalitate egipteană și că tatăl ei este om de afaceri, nu diplomat. Situația ei școlară nu era excepțională. Era considerată inteligentă, dar în nici un caz talentată. „O pasăre gata să-și ia zborul“ a scris David într-o notă marginală optimistă. Într-adevăr, singurul paragraf demn de atenție din dosar era cel rezervat „nevoilor speciale“ ale elevei. Se părea că discreția era foarte importantă pentru familia Tantawi. Securitatea, scria David, are un grad înalt de prioritate.

Respect pe Ceea ce explică prezența în curte în cea după-amiază – și, de fapt, în fiecare după-amiază – a lui Lucien Villard, competentul șef al securității școlii. Lucien era francez, veteran al Service de la Protection, unitatea din Poliția Națională care răspundea de paza demnitarilor străini aflați în vizită și a oficialilor francezi de rang înalt. Ultimul lui post fusese la Palatul Élysée, unde făcuse parte din garda personală a președintelui Republicii. David Miller folosea CV-ul impresionant al lui Lucien ca dovadă că școala pune mare preț pe siguranță. Jihan Tantawi nu era singura dintre elevi pentru care să fie importantă siguranța.

Însă nimeni nu venea și pleca de la Geneva International ca fata cea nouă. Limuzina Mercedes neagră în care se urca era potrivită pentru un șef de stat sau pentru un potentat. Beatrice nu se pricepea la automobile, însă i se părea că avea caroserie blindată și geamuri antiglonț. În spate era al doilea vehicul, un Range Rover, cu patru brute care nu zâmbeau, îmbrăcate în vestoane negre.

– Cine crezi că e? s-a întrebat Beatrice, privind cele două mașini care ieșeau în stradă.

Cecelia Halifax era uluită.

– Spionul rus?

– Fata cea *nouă*, a zis rar Beatrice. Apoi a adăugat, cu îndoială: Jihan.

– Se spune că tatăl ei posedă jumătate din Cairo.

– Cine spune asta?

– Veronica.

Veronica Alvarez era o spanioloaică focoasă de la catedra de artă și una dintre cele mai puțin demne de încredere surse de bârfă din școală, pe care n-o întrecea decât Cecelia însăși.

– Zice că mama ei e înrudită cu președintele egiptean. Nepoata lui. Sau poate verișoara.

Beatrice s-a uitat după Lucien Villard, care traversa curtea.

– Știi ce cred?

– Ce?

– Cred că cineva minte.

Și așa se face că Beatrice Kenton, o veterană hârșită în războaie prin câteva școli publice britanice mai puțin importante, care venise la Geneva în căutare de relații romantice și aventură, și nu găsisese nimic din toate astea, a pornit o anchetă personală pentru a afla identitatea reală a fetei celei noi. A început prin a scrie JIHAN TANTAWI în fereastra motorului de căutare pe internet. I-au apărut pe ecran câteva mii de rezultate, nici unul corespunzător cu fata cea frumoasă de doisprezece ani care intra în sala ei de clasă la începutul celei de-a treia ore, fără să întârzie măcar un minut.

Apoi Beatrice a cercetat diferite site-uri de socializare, dar tot n-a dat de vreo urmă a elevei sale. Se părea că fata cea nouă era singurul copil de doisprezece ani de pe pământul cel înverzit al lui Dumnezeu care nu ducea o viață paralelă în cyberspațiu. Lui Beatrice acest lucru i s-a părut laudabil, pentru că fusese martoră nemijlocită a consecințelor distructive în planul emoțional și în cel al dezvoltării pe care le au neconținutele mesaje pe telefon și pe Twitter și distribuirea de fotografii. Din păcate, acest comportament nu se limita la copii. Cecelia Halifax aproape că nu putea să meargă nici la toaletă fără să posteze pe Instagram un *selfie* retușat.

Respect pe Tatăl, pe nume Adnan Tantawi, era la fel de anonim în cyberspațiu. Beatrice a găsit câteva trimiteri la o Tantawi Construction și o Tantawi Holdings și o Tantawi Development, dar absolut nimic despre omul însuși. Dosarul de înscriere al lui Jihan conținea o adresă șic pe Route de Lausanne. Beatrice a trecut pe acolo într-o după-amiază de sâmbătă. Se afla la câteva numere mai departe de casa celebrului industriaș elvețian Martin Landesmann. La fel ca toate proprietățile din acea parte a Lacului Geneva, era înconjurată de ziduri înalte și supravegheată de camere video. Beatrice s-a uitat printre barele porții și a zărit o pajiște îngrijită care se întindea până la porticul unei vile magnifice în stil italian. Pe dată s-a năpus-tit pe alee spre ea un bărbat, una dintre brutele din Range Rover, fără îndoială. N-a făcut nici un efort ca să ascundă faptul că avea un pistol sub veston.

- *Propriété privée!* a strigat, cu un accent francez greoi.

- *Excusez-moi*, a șoptit Beatrice și a plecat repede.

A doua fază a anchetei a demarat în următoarea dimineață de luni, când a început, pentru trei zile, să observe îndeaproape pe eleva cea nouă și misterioasă. A remarcat că, atunci când i se adresa lui Jihan în timpul orei, aceasta era uneori cam înceată. A mai remarcat și că Jihan nu se împrietenise cu nimeni de când venise la școală, și nici nu făcuse vreo încercare de acest fel. Beatrice și-a dat, de asemenea, seama în vreme ce se arăta încântată de o compunere de-a ei lipsită de strălucire, că Jihan nu cunoștea decât foarte superficial Egiptul. Știa că orașul Cairo este mare și că prin el curge un fluviu, dar cam atât. Tatăl său, spunea ea, era foarte bogat. Construia blocuri-turn

și turnuri de birouri. Dar fiindcă era prieten cu președintele egiptean, Frăția Musulmană¹ nu-l plăcea, de aceea locuiau la Geneva.

- Mie îmi sună perfect rezonabil, a zis Cecelia.

- Sună, a răspuns Beatrice, a ceva născocit. Mă îndoiesc că a pus vreodată piciorul în Cairo. De fapt, nu sunt sigură nici măcar că e egipteană.

După aceea, Beatrice s-a concentrat asupra mamei. O văzuse mai ales prin geamul fumuriu și blindat al limuzinei, sau în acele rare ocazii când cobora de pe bancheta din spate ca s-o întâmpine pe Jihan în curte. Avea pielea și părul mai deschise la culoare decât Jihan - era destul de atrăgătoare, credea Beatrice, dar nu se compara cu Jihan. De fapt, lui Beatrice îi era greu să găsească vreo asemănare cât de mică între ele. Exista o răceală evidentă în relația lor fizică. N-a văzut niciodată o sărutare sau o îmbrățișare călduroasă. De asemenea, a detectat un clar dezechilibru al puterii. Jihan, nu mama, era cea care domina.

Noiembrie a trecut și a venit decembrie, se apropia vacanța de iarnă, și Beatrice a pus la cale o întâlnire cu mama cea distantă a misterioasei sale eleve. Pretextul a fost rezultatul obținut de Jihan la un test de ortografie și vocabular ale limbii engleze - în ultima treime a clasei, dar mult mai bine decât Callahan, fiul unui diplomat american și presupus vorbitor nativ al limbii. Beatrice a redactat un e-mail în care cerea o consultare cu doamna Tantawi, oricând dorește ea, și l-a trimis la adresa pe care a găsit-o în dosarul de înscriere. După ce au trecut câteva zile fără răspuns, l-a trimis din nou. Moment în care s-a ales cu o mostrare blândă din partea lui David Miller, directorul.

¹ Organizație islamistă sunnită

Respect Se părea că doamna Tantawi nu dorea să aibă contact direct cu profesorii lui Jihan. Beatrice trebuia să-și exprime îngrijorarea într-un e-mail trimis lui David, iar David avea să se ocupe de problemă împreună cu doamna Tantawi. Beatrice bănuia că el cunoștea adevărata identitate a lui Jihan, dar nu s-a încumetat să atingă acest subiect, nici măcar indirect. Era mai ușor să smulgi secrete de la un bancher elvețian decât de la discretul director al școlii Geneva International.

Ceea ce lăsa doar varianta Lucien Villard, șeful născut în Franța al securității școlii. Beatrice l-a căutat într-o vineri după-amiaza, în timpul orei ei libere. Biroul lui se afla la subsolul castelului, lângă debara ocupată de rusul mărunțel și șmecher care făcea computerele să meargă. Lucien era suplu și puternic și arăta mai tânăr decât cei patruzeci de ani ai săi. Jumătate dintre angajate îl doreau, printre care și Cecelia Halifax, care făcuse fără succes o încercare de a-l seduce, înainte să se cupleze cu geniul matematic teuton cu sandale.

– Mă întrebam, a zis Beatrice, rezemându-se cu prefăcută nonșalanță de tocul ușii deschise a lui Lucien, dacă am putea vorbi un pic despre fata cea nouă.

Lucien a privit-o cu răceală peste birou.

– Jihan? De ce?

– Pentru că îmi fac griji pentru ea.

Lucien a pus un teanc de hârtii peste telefonul mobil, așezat pe sugativă. Beatrice nu era sigură, dar i s-a părut că e alt model decât cel pe care îl avea la el de obicei.

– E treaba mea să-mi fac griji pentru Jihan, domnișoară Kenton. Nu a dumneavoastră.

– Nu este numele ei adevărat, nu-i așa?

– De unde v-a venit această idee?

– Sunt profesoara ei. Profesorii văd unele lucruri.

– Poate că nu ați citit nota din dosarul lui Jihan despre vorbele necugetate și bârfe. V-aș sfătui să urmați acele instrucțiuni. Altfel, voi fi silit să aduc această chestiune în atenția domnului Millar.

– Îmi cer scuze, n-a fost intenția mea să...

Lucien a ridicat o mână.

– Nu vă faceți griji, domnișoară Kenton. Este *entre nous*.¹

După două ore, când puișorii elitei planetare a diplomației traversau curtea castelului, Beatrice privea de la fereastra cu ochiuri plumbuite a cancelariei. Ca de obicei, Jihan era printre ultimii care plecau. Nu, și-a zis Beatrice, nu Jihan. *Fata cea nouă*... Mergea cu pas săltat pe pietrele cubice și își legăna geanta de școală, părând să ignore prezența lui Lucien Villard alături de ea. Femeia aștepta lângă portiera deschisă a limuzinei. Fata cea nouă a trecut de ea fără să-i arunce nici o privire și s-a lăsat să cadă pe bancheta din spate. A fost ultima dată când a văzut-o Beatrice.

¹ (Rămâne) între noi. (în limba franceză în original)

2

NEW YORK

Sarah Bancroft și-a dat seama că făcuse o greșeală groaznică în clipa în care Brady Boswell a comandat al doilea martini Belvedere. Cinau la Casa Lever, un restaurant de lux de pe Park Avenue, decorat cu o mică parte din colecția de gravuri Warhol a proprietarului. Brady Boswell îl alesese. Era directorul unui muzeu modest, dar foarte apreciat, din St. Louis și venea la New York de două ori pe an ca să participe la principalele licitații și să guste din deliciile gastronomice ale orașului, de obicei pe cheltuiala altora. Sarah era victima perfectă. Patruzeci și trei de ani, blondă, cu ochi albaștri, sclipitoare și necăsătorită. Lucru și mai important, toată incestuoasa lume artistică din New York știa că ea are acces la o vistierie fără fund.

- Ești sigură că nu vrei să mi te alături? a întreat Boswell, ridicând noul pahar la buzele umede. Avea paloarea somonului prăjit nici prea puțin, nici prea mult, și părul cărunț dintr-o parte pieptănat meticulos peste chelie. Papionul îi era strâmb, ca și ochelarii cu ramă de baga. În spatele lor clipea o pereche de ochi apoși. Zău că detest să beau singur.

- E ora unu după-amiaza.

- Nu bei la prânz?

Nu mai bea, dar era tare ispășită să renunțe la legământul de abținere în timpul zilei.

- Mă duc la Londra, a spus brusc Boswell.

- Da? Când?

- Măine-seară.

Nu destul de curând, și-a zis Sarah.

- Acolo ai studiat, nu?

- La Courtauld, a zis Sarah și a încuviințat cu prudență din cap.

N-avea chef să-și petreacă prânzul trecându-și în revistă CV-ul. Era, la fel ca mărimea contului ei de cheltuieli, bine cunoscut în lumea artei din New York. Cel puțin, o parte din el.

Sarah Bancroft, absolventă a Dartmouth College, studiasse istoria artei la faimosul Courtauld Institute of Art din Londra, înainte să-și ia doctoratul la Harvard. Educația costisitoare, finanțată exclusiv de tatăl său, un bancher de investiții din Citigroup, îi adusese o poziție de curator la Phillips Collection din New York, pentru care era plătită cu o sumă derizorie. Plecase de la Phillips în condiții neclare și, la fel ca un Picasso achiziționat la licitație de un cumpărător japonez misterios, dispăruse din ochii publicului. În acea perioadă lucrase pentru Agenția Centrală de Informații și participase la două misiuni sub acoperire primejdioase în echipa unui agent israelian legendar pe nume Gabriel Allon. Acum era angajată oficial la Muzeul de Artă Modernă, unde avea în grijă principala atracție a muzeului - o uluitoare colecție de lucrări moderne și impresioniste, în valoare de cinci miliarde de dolari, din moștenirea răposatei Nadia al-Bakari, fiica lui Zizi al-Bakari, investitorul saudit fabulos de bogat.

Ceea ce, mai întâi de toate, explica într-o câțiva fapte că Sarah lua prânzul cu cineva precum Brady Boswell.